

Capitolul unu

— MAI DĂ-MI, ÎI SPUN.

Ridică din sprâncene :

— Ești sigură ?

— Mă descurc.

— Deja-i o supradoză, mă avertizează. Chiar și pentru tine, o consumatoare înrăită.

— Niciodată.

În momentele de răscruce, drogul meu este ciocolata neagră din cacao produsă pe plantațiile din Madagascar. Nu există nimic – absolut nimic – ce nu poate vindeca. Este un remediu bun pentru orice, de la o inimă frântă până la o durere de cap – și-am avut parte de amândouă destul la viața mea, vă asigur.

— Adu-le, băiete ! Aprob solemn, iar furnizorul îmi întinde drogurile, făcându-mă să răsflu ușurată. Ciocolată. Mmm... Mmm... *Mmm!* Minunat, minunat, ciocolată cremoasă, dulce, delicioasă... Nu mă pot sătura de ea.

Simt cum gustul ei îmbietor și reconfortant începe să-mi aline durerea de la prima înghițitură. Sunt momente în care ciocolata este răspunsul tuturor rugăciunilor tale.

— E mai bine ?

— Aproape, răspund cu un zâmbet vag.

— Restul găștii va fi aici în curând și te vei simți mai bine.

— Știu. Mersi, Clive. M-ai salvat.

— Serviciu inclus, dragă !

Bate palma cu mine într-un stil camaraderesc – e gay, așa că are voie.

Luându-mi comoara, găsesc o canapea într-un colț și mă prăbușesc pe ea. Oasele mele istovite încep să se relaxeze, iar

datorită aromei intense de vanilie, simt cum mi se limpezește și mintea.

Am cu cine să-mi împărtășesc pofta. Da, da. Fac parte dintr-o mică, dar perfect concepută sectă, pe care am botezat-o Clubul Iubitoarelor de Ciocolată. Sunt doar patru membri în gașca noastră vinovată și ne întâlnim aici, în Paradisul Ciocolatei, cât de des putem. Locul ăsta e raiul celor dependenți – echivalentul ascunzătoarei fumătorilor de opiu pentru ciocoholici. Este dosit pe o stradă lăturalnică pietruită dintr-o zonă șic a Londrei, dar nu am să spun unde, pentru că mi-aș dezvălui secretul, și cete de femei cu ochii cășcați de poftă ar da buzna în locșorul nostru de suflet și l-ar distruge. E ca atunci când descoperi o destinație minunată pentru vacanță – kilometri întregi de plajă pustie cu nisip neatins, mici restaurante intime și cluburi de noapte –, apoi le povestești tuturor despre cât e de grozav acel loc, iar în anul următor este invadat de oameni veniți cu zboruri *low cost*, de nu te poți mișca pe plajă de corpurile umflate, înfășurate în saronguri cumpărate din Matalan, și de casetofoanele lor zgomotoase. Toate restaurantele mici și intime servesc acum cârnați și chipsuri, iar cluburile de noapte au băuturi la jumătate de preț și mașini de făcut spumă. Cel puțin pentru moment, Paradisul Ciocolatei este locul de întâlnire al câtorva aleși și fie să rămână așa.

Mi-am lăsat capul pe spate și am mai înscris o dată, mi-am vârât încă o bucățică de ciocolată dumnezeiască în gură și am suspinat iar, din toată inima.

Sunt Lucy Lombard și bănuiesc că sunt membru fondator pentru că eu sunt ființa norocoasă care a descoperit Paradisul Ciocolatei. Astăzi a fost convocată în grabă o întâlnire ad-hoc a Clubului Iubitoarelor de Ciocolată. Dacă vreuna dintre noi trimite un mesaj cu textul CIOCOLATĂ URGENT, încercăm toate să lăsăm de-o parte orice facem și fugim către templul nostru. Este ca și când i-ai spune unui medic de urgență că unul dintre pacienții săi a făcut infarct. De data asta eu am dat strigarea. Așteptați până le voi spune fetelor mele ce s-a întâmplat – n-o să le vină să creadă! Sau poate vor crede.

Autumn a venit prima. A dat buzna pe ușă în timp ce-mi terminam ultima bucătică de ciocolată.

— Ești bine ? mă întreabă aproape fără suflare.

Autumn Fielding este o mare sufletistă.

— Marcus. Iar, îi arunc eu. Marcus se presupune că e dragul meu iubit – dar mai multe despre asta mai târziu.

Oftează compătimitor drept răspuns.

Cu multe luni în urmă, obișnuiam să vin aici singură și mă retrăgeam în colț. Nu-mi place să mănânc în fața altor oameni și, mai ales, nu-mi place să fiu privită când mănânc ciocolată. Cred că nici drogaților nu le place să fie priviți în timp ce-și îndeasă cocaina în pipă sau își bagă heroina în venă. Este ceva aproape josnic să fii privit în timp ce-ți satisfaci mica perversiune. (Doar dacă nu cumva mica ta perversiune este chiar cea de a fi privit.) Nu-mi curg chiar balele în timp ce mănânc, dar mă simt de parcă mi-ar curge. Și cred că sunteți de acord că-i mai bine să salivezi de unul singur.

Într-una dintre dățile în care veneam singură am întâlnit-o pe Autumn. Nu era niciun loc liber în afară de cel de lângă mine, așa că s-a așezat alături și ne-am împrietenit imediat. Oricum, nu cred că cineva poate să *nu* o plăcă pe Autumn – atâta vreme cât nu te deranjează oamenii care nu se pot abține să fie drăguți. Am o singură observație care să vă dea puțin de gândit. Părinți, fiți atenți : dacă aveți de gând să vă botezați fata Autumn¹, ea va avea inevitabil părul creț și roșcat, și va vota cu Partidul Verde – la fel ca Autumn a mea.

Autumn e genul ciocolatei negre. În lumea psihologiei ciocolatei – sunt sigură că există una –, acest lucru dezvăluie faptul că își ascunde partea întunecată. Autumn își ronțăie ciocolata – mărunțind fiecare tableță în multe bucățele gustoase, ceea ce cred c-o face să se simtă mai puțin vinovată față de oamenii săraci. Suferă de un teribil sentiment de vinovăție ori de câte ori își satisface nărvul cu ciocolata. Noi, celelalte, suferim din cauza numărului de calorii pe care le consumăm și a timpului pe

¹ Toamnă – lb. engleză (n.tr.)

care acestea le vor petrece pe coapsele noastre. Autumn suferă din cauza copiilor înfometați care supraviețuiesc cu un bol de orez pe zi și nu mănâncă ciocolată niciodată. Pe mine nu mă îngrijorează soarta copiilor înfometați – sinceră să fiu, încerc să nu mi-i imaginez deloc pentru că am acasă destule lucruri care să mă îngrijoreze.

— Avem nevoie de-o ciocolată caldă ca să ne întremăm, spune Autumn, în timp ce-și desface eșarfa – împletită cu siguranță de mâna vreunui adolescent mexican sărac, care câștigă o liră pe an și trăiește într-o mahala îngropată în mizerie.

— Clive, strig către prietenul și furnizorul nostru de la teaguea, celelalte fete trebuie să apară! Ce zici, ne prepari rapid câte-o ciocolată caldă?

— Acum, îmi răspunde și începe imediat să forfotească.

Apoi sosește Nadia. Vine să mă îmbrățișeze și mă privește adânc în ochi.

— Nu-i destul de bun pentru tine.

— Știu.

Toate știm. Nici n-a avut nevoie să întrebe care e cauza disperării mele. Întotdeauna este vorba despre Marcus.

— Tocmai am comandat ciocolată caldă.

— Excelent!

Nadia Stone a fost următoarea care s-a adăugat cuplului nostru linștit și l-a transformat în gașcă. A ajuns la Paradisul Ciocolatei într-o zi pe la prânz, părea stresată și înlăcrimată înainte de a comanda, mai degrabă cu repezeală decât cu plăcere, o selecție impresionantă de bunătăți de la Tristan, partenerul de afaceri și de viață al lui Clive. Am empatizat amândouă cu ea, pentru că trecuserăm și noi de mii de ori prin asta. Era momentul și locul perfect să o luăm sub aripile noastre ocrotitoare.

Eu și Autumn aveam deja obiceiul de a ne întâlni cel puțin o dată pe săptămână – de două ori, dacă nivelul stresului justifica întâlnirea. Acum avem toate un soi de înțelegere.

Nadia este singura mamă dintre noi. Are un copil de trei ani care necesită multă atenție – dar asta nu-i valabil oare pentru toți copiii? Băiatul se numește Lewis și a fost motivul lacrimilor ei

din nopți întregi nedormite, dar acum lucrurile s-au îmbunătățit. Lewis doarme destul pentru ca Nadia să poată funcționa în lumea reală.

Nadia n-are discernământ când vine vorba să aleagă ciocolata. Spune că este singurul ei răgaz, dar pare s-o înfulece fără s-o guste. Un păcat, după părerea mea. Dacă ești dependent de ceva, ar trebui măcar să fii în stare să-l savurezi. Nadia mănâncă ciocolată pentru că-i dă o stare de bine – ea și încă nouăzecișinouă la sută dintre femei, presupun. Ca și mine, poartă mărimea S, varianta mai lărguță. Dă vina pe faptul că nu și-a mai recăpătat talia după nașterea fiului ei. Eu aș da vina pe faptul că șterpelește toată ciocolata băiatului ei înainte ca el să ajungă la ea. Recunoaște chiar că linge ciocolata de pe biscuiții lui digestivi când nu-i atent.

— *Urăsc* clima englezească. Chantal este ultima care a intrat în grupul nostru, format acum din patru membri. Așezându-se pe scaun, își scutură picăturile de ploaie din părul lucios.

Născută în însoarta Californiei, Chantal Hamilton este căsătorită, ca și Nadia. Are un soț incredibil de bogat, Ted, care e un soi de geniu financiar în City. Chantal este cea mai în vârstă dintre noi – merge pe patruzeci –, dar este, de departe, cea mai frumoasă și mai strălucitoare. Este înaltă, zveltă, mereu îngrijită, îngrozitor de frumoasă și de talentată. Dacă ar fi fost cal, ar fi fost unul pur-sânge. Părul ei negru, neted și lucios este coafat în stil bob de un stilist de top din Londra – unul dintre cei care apar mereu la TV. Nu are niciun fir de păr rebel. Chantal este invitată în camera VIP-urilor și bea șampanie gratis, în timp ce este coafată. Sună incredibil! Poartă genul ăla de pantofi care-mi dau dureri de picioare doar privind-i, frecventează magazinele unor designeri la care ai nevoie de programare și are consultanți în vânzări care i-ar îngrozi chiar și pe clienții cu conturi în bancă în limitele normale. Da, Chantal are tot ce-și poate dori.

Totul, în afară de un soț care să vrea să facă sex.

E adevărat. În aceste vremuri când se presupune că toată lumea este înnebunită după sex, Chantal și Ted fac dragoste o dată pe an. De două ori, dacă reușește să-l îmbete de Crăciun cu

o combinație letală de vodcă și ceva pe care ea îl numește „lapte de pasăre“. Sună oribil. Ori de Valentine's Day, ori de ziua ei de naștere se întâmplă cu certitudine – restul este însă în voia sorții. Deși Chantal și-ar dori să fie mai mult în voia lui Ted.

În ciuda educației sale și a imaginii aristocratice, Chantal este o mânătoare de ciocolată pătimasă, care refuză să-și recunoască dependența. Prietena noastră americană susține că are pur și simplu o „pofță de dulce“. Eu numesc asta atitudine de negare profundă.

— De ce ne aflăm aici? vrea să afle Chantal. Ar fi trebuit să vedeți fundul fotografului pe care am fost nevoită să-l expediez.

Chantal are și alte căi, pe lângă ciocolată, prin care depășește lipsa de entuziasm a soțului în a-și îndeplini îndatoririle conjugale. Pentru a da doar un indiciu, putem spune că preferă să-și înfierbânte, mai degrabă decât să-și expedieze fotografii.

— Ar fi bine să ai un motiv întemeiat, continuă ea.

Clive aduce o tavă îngreunată de patru pahare pline cu ciocolată caldă, aburindă, cu frișcă și ciocolată cu lapte rasă deasupra. O așază în mijlocul nostru, pe măsuta de cafea. Rotocoale de abur se înalță în aer. Este exact lucrul de care aveam nevoie pentru a ne încălzi degetele – și pentru a-mi alina inima frântă.

— Am făcut niște *feuillantine*¹, ne spune ridicându-și teatral ochii la cer, schițând extazul. Bucățele subțiri de napolitană cu aromă de ghimbir, cuișoare, nucșoare și scorțișoară. Am gândurit aprobator. *Trebuie* să le încercați.

Acum pe bune, cum să te împotrivesți?

— Iată, doamnelor. Un suspin colectiv anticipat se aude în timp ce le întind paharele.

Eu și coechipierele mele ne cuibărim în canapelele moi și comode. Sorbim ciocolata caldă la unison și apoi urmează momentul unui oftat colectiv – de recunoștință.

— Ei, bine? spune Chantal.

¹ Sunt niște prăjiturile franțuzești cu mai multe straturi („feuille“, în franceză înseamnă frunză sau foaie) (n.tr.)

Autumn are deja mustăți de ciocolată și așteaptă cu ochii larg deschiși.

Mă uit la bunele mele prietene așezate în cerc.

— Stați comod ?

Au dat toate aprobator din cap și am întins simultan mâinile după o consistentă *feuillantină* cu ciocolată.

— Atunci pot începe...

Capitolul doi

CEA CARE MĂNÂNCĂ CIOCOLATĂ TREBUIE SĂ FACĂ MIȘCARE – este una dintre primele reguli ale universului. Așa că în serile de marți merg la un curs de yoga. Îmi termin ultima înghițitură din batonul de Mars și arunc ambalajul la gunoi. Este ora șase și îmi iau geanta de gimnastică de sub birou sperând că voi putea evada imediat.

În momentul de față lucrez la Targa, o companie de computere specializată în recuperarea datelor – orice o fi însemnând asta. Tot ceea ce știu este că lucrez aici, mai mult decât oriunde în altă parte, în rolul de secretară temporară, irosindu-mi cu desăvârșire diploma în comunicare pe care m-am luptat atât de mult s-o obțin – în ciuda faptului că toată lumea o consideră o calificare fără sens. Targa are stilul ei specific de stres, îmbolnăviri și desfășurare a zilelor de chiul. Cred că unii dintre colegii mei sunt mult mai avantajați decât o fac eu mergând la cursul de yoga. De câte ori rămâne vreo colegă însărcinată, își găsesc un motiv să se descotorosească de biata femeie nefericită – lucru care presupune ceva timp și originalitate. Legislația muncii nu înseamnă nimic aici.

Unul dintre puținele motive pentru care îmi place să lucrez la Targa este că se află periculos de aproape de Paradisul Ciocolatei și că, dacă sunt iute, pot să mă strecor acolo în timpul pauzei de prânz. Slujba mea actuală este de a le satisface diversele toane celor șase agenți de vânzări sub supravegherea strictă a directorului de vânzări cu ochi de vultur, domnul Aiden Holby.

— Bună, frumoaso, spune Aiden Holby trecând pe lângă biroul meu. Pleci să-ți pui picioarele după gât în seara asta ?

Targa este și o companie destul de incorectă politic. Hărțuirea sexuală și psihică a angajaților sunt încurajate – în mare parte pentru că reprezintă singura formă de îndepărtare a stresului continuu. Câteva condiții necesare pentru angajare sunt capacitatea de a flirta scandalos și un vocabular extins de limbaj jignitor.

— Da. Poziții de yoga.

— Ce n-aș da să te văd aplecându-te în costumul ăla mulat de antrenament.

— Da ?

— Nu mă întrerupe. Mă simt foarte mascul.

— Poți să visezi, îi spun în timp ce mă îndrept spre ușă.

— Ies cu băieții mai târziu la o bere în Space Bar, zice, activându-și zâmbetul de 24 de carate. Hai cu noi.

— Nu pot. Mersi oricum.

— Îți fac cinste cu vodca aia cu ciocolată care-ți place așa de mult.

E tentant. Un singur lucru poate conta mai mult decât ciocolata, combinația de vodcă cu ciocolată.

— Mai bine nu, îi răspund, încercând să fiu virtuoasă.

— Speram să te îmbăt ca să mă seduci.

— Nu-ți permiți atâta vodcă.

Râde curtenitor :

— Noapte bună, frumoaso. Ne vedem mâine.

Aiden mi se adresează mereu cu frumoaso, dar nu sunt sigură dacă o face pentru că mă consideră așa sau pentru că au avut multe angajate provizorii în birou și apelativul ăsta generic li se potrivește tuturor. Te scutește de plictisitoare memorare a numelor. Oricum, eu nu-i spun frumosule – chiar dacă este.

Aiden Holby are un farmec aparte. Toate angajatele, mai ales cele mai impresionabile, de o anumită vârstă, îl consideră formidabil. Este înalt, brunet și arată îngrozitor de bine. Nu mi-a scăpat nici mie faptul că are un zâmbet nerușinat, destul de necontrolat, și că-i licăresc obraznic ochii. Mă trezesc adeseori vorbind înflăcărat despre domnul Aiden Holby la Clubul Iubi-toarelor de Ciocolată, iar fetele l-au poreclit, pe bună dreptate, Cuceritorul. Nu că aș fi îndrăgostită de șeful meu – sau nu chiar.

Pe deasupra, eu sunt o femeie angajată într-o relație de lungă durată, pe când domnul Aiden Holby, zis și Cuceritorul, este un burlac convins. Îi sunt incredibil de credincioasă lui Marc – deși prietenele mele din Clubul Iubitoarelor de Ciocolată îmi demonstrează adeseori că fidelitatea mea este cu desăvârșire nechibzuită.